

TEKES ÁGNES NÓRA

SZEGHEŐ JÓZSEF**ALIAS TOTYA***"Én nem tudom, hogyan kell.**Bármit. A "dolgot".**Csak van, hogy sikerül (nem is kevészer)**- de, hogy is mondjam? n e m: nekem.**Hangszer ne legyen büszke a zenére."**Fodor Ákos: Önismeret*

Számomra a három piarista egyike, az arany középut, aki mindig példakép marad.

A triumvirátus mennyei tagja (Varga Zoltán irodalom – Mosonmagyaróvár, Farkas István = Lupus hittan – Dunasziget, májusban volt a szentelésük 44 éves).

Ő adta a stabil pontot számomra, mely sokkal inkább oszlop/tengely volt, mint pont.

Forogni, elcsángálni és visszatérni lehetett. Úgy közvetítette az istenit, hogy eközben két lábbal a földön tudott maradni.

Eszembe jut, egyszer levetített egy 10 perc körüli filmcskét, melynek Balance (Egyensúly) volt a címe. Totyában, mint fizikusban, megvolt ennek a képessége, mint Isten szerény szolgálója pedig bírta e tulajdonságot.

A testvéremnek a reáltudományaival segített, én 18 éves korom óta koptattam sajátos birodalmának, a Zeneteremnek küszöbét – mely már akkor igen jól felszerelt volt, főként olasz adományú lejátszókkal – ifjúsági hittanjin.

Engem irodalmi vénájával, beágyazásaival és az énekhangjával nyűgözött le.

Sohasem feledem, ahogy a Pireneusi pásztorok karácsonyi dalát gitározta és énekelte, azzal a történettel fűszerezve, hogy egyszer egy általános iskola karácsonyi műsorának bevezetőjében is előadták, és kollégák mesélték, hogy a terem hátuljában a legvásottabb kamasz-srácok gúnárnyakat növesztve figyeltek az első akkordok pendülése után. Dallamuk szárnyán elálltak a lélegzetek-légvételek, tapinthatóvá lett a csend. Földről kötődünk mind, azokban a pillanatokban!

Hűségét jellemzi, hogy bárhova helyezték, Szegedről, majd a fővárosból is elautózott, majd vonatozott hozzánk, metróval bumlizott felnőtt hittanos csapatához.

Ez láthatóvá vált az életét végigkísérő ételválasztás, a szalonna, hús, egyszerűen elkészített étek, tiszta ízek mellett letett voksában.

Ragaszkodásában a lírához, a mesékhez, a haikuhoz.

Jöhetett népdal és taizei ének – zenei mindenevő és -értő volt!

Mindig újakat olvasott, nem volt alkalom, hogy ne hozott volna valami magvasat, remény-teljes gondolatot szép kis cetojkáin.

Emberi nagysága nyavalyái viselésében, elhordozásában még ragyogóbb, maradandóbb lett alakja – nyúhetetlen flanelinge, mellénye, téli szandálja dacára.

Ígérte, hogy szervezi a Fodor Ákossal való találkát a pesti Piárban, nyúztam érte párszor, aztán..., aztán 2015 vitt mindent, a költőt, Totya édesanyját és a számomra kedves, meghatározó szerzeteseket.

Gyalogolni világeletében tudott és szeretett, mellette szedni kellett a lábaim az utcán. Leginkább akkor fújta a "Tavas, tavasz, gyenge tavasz, ki füvet, fát megújítasz" fozslányt.

Milyen érdekes, hogy pontosan a napokban akadt elébem a teljes (moldvai népdal) szöveg:

*Tavas, tavasz,**gyenge tavasz.**Tavas, tavasz,**szép zöld tavasz.**Ki mindeneket újítasz,**fákat virágba borítasz.**S e madárcák esszegyűlnek,**jaj, be szépen zengedeznek.*

Számomra különös és harmonikus megtestesítője volt az állandóságot adó hagyománynak és az élet változását, újulását hozó modernnek, melynek igenlésében szervesült.

A BTV stagnálása, sorvadása mutatja, hogy Totya nélkül mennyire más a világ itt lenni, de micsoda mozik lehetnek ott fenn 5 év óta!

A hangját, zengedezéseit, mondatait azóta is sokszor halló: Nóra

Kecskemét, 2020. szeptember 17-18.